

İrkçi Baskı Bitebilir - Ancak Bu Sistem Altında Değil!

15.06.2020 • Bob Avakian'ın Yazıları, George Floyd Protestoları Üzerine • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Devrimin önderi ve Yeni Komünizm'in mimarı Bob Avakian'ın aşağıdaki önemli makalesi revcom.us web sitesinde 15 Haziran 2020 tarihinde yayınlanmıştır. Çevirisini okurlarımız için aktarıyoruz.

Makalenin kaynağı için ayrıca bkz: <https://revcom.us/a/652/bob-avakian-racial-oppression-can-be-ended-en.html>

Biz devrimci komünistler, gittiğimiz her yerde ve yaptığımız her şeyde cesur bir şekilde **DEVİRİM - DAHA AZI DEĞİL!** diyoruz.

Her ne kadar bu çok iyi ve çok önemli bir slogan olsa da, bu aslında yalnızca bir slogan değildir. Çok temel bir hakikatin yoğunlaşmış bir ifadesidir. Bu durum ayrıca “*Bu Sistem Reforme Edilemez – Bu Sistem **Yıkılmalıdır!***” şeklindeki sloganımızda da kendini gösterir.

Peki *bu sistem reforme edilemez* derken neyi kastediyoruz ve bu niçin doğru? “*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*” içinde bu sistemin derin ve tanımlayıcı çelişkileri olan “5 DURDUR”dan bahsediyorum. Bütün bunlar kapitalizm-emperyalizm sisteminin neden olduğu ve halk kitlelerinin maruz kaldıkları korkunç acıları içermektedir, ayrıca niçin bunların bu sistem altında sonlanamayacağını belirtir. [1] Burada Siyahi halk üzerindeki sistematik ve ölümcül baskıya ve genel olarak ırkçı baskıya yoğunlaşacağım. Bu durum George Floyd cinayeti sonrası bir öfke patlamasına neden oldu. Burada ayrıca bu baskının bu sistem altında ortadan kaldırılamamasının, ancak (yalnızca) devrim ile sona erdirilmesinin temel nedenlerini tartışacağım.

Polis tarafından özellikle Siyahi halka (bununla birlikte Latinolara, Amerikan Yerlilerine) karşı izlenen ve devam eden terör ve cinayetler *temel olarak* polisin ırkçı olmasından kaynaklı

değildir. Polisin ırkçı olması, Siyahi halka (ve diğer farklı ten rengine sahip halklara) karşı bu sistem tarafından gereksinim duyulan terör ve cinayetler gerçeğinin bir ifadesi ve işlevidir. Bu durum, topyekun baskıcı olan bir sistemin “düzenini” koruyabilmesi için gereklidir. Ve eğer polis ırkçı olmasaydı, bunu gerçekleştirmeleri çok daha zor olurdu.

Bu Baskının Temel Nedenleri

Fakat daha da derine inelim, bu düzen ve düzeninin sürmesi için bu terör ve cinayetler bu sistem için niçin gerekli? Cevap, bu ülkenin başlangıcından itibaren, beyaz üstünlüğünün temelde yer alması ve onun tüm kurumlarına ve bu sistemin devam eden işleyişine yerleşik olmasıdır. Özellikle de Siyahi halkla ilgili olarak, kölelik günlerinden Jim Crow ayrımcılığı ve Ku Klux Klan terörü günlerine, toplumun her kesiminde Siyahilere karşı devam eden sistematik ayrımcılıkla bugüne kadar toplumun her alanında (istihdam, barınma, eğitim, sağlık hizmetleri ve benzeri) yaşadıkları yüzyıllarca süren baskılar bulunmaktadır. Bütün bunlar, bugün Siyahilerin ve özellikle de gençlik kitlelerinden pek çok kişinin umutsuz bir yoksulluk ve yoksunluk koşullarına sürülmesi ve iyi bir yaşam için ellerinden gerekli araçların çalınması durumuyla sonuçlanmıştır.

Bu durum bir kez daha yalnızca iktidar mevkiinde olan ve hükümet politikasına karar veren kişilerin ırkçı olmasından -çoğu için bu doğru olsa da- kaynaklanmamıştır. Bu durum temel olarak sistemin doğasından ve bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin tarihsel olarak gelişim zorunlulukları ve dinamiklerinden kaynaklanmıştır.

Şimdi, bu büyük bir lokmadır (“sistemin doğası ve bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin tarihsel olarak gelişim zorunlulukları ve dinamikleri”), o halde bu sözü biraz açalım. Bu ülke, Afrikalı halk kitlelerinin köleleştirilmesinin yanı sıra Yerli Amerikalıların soykırımla boyun eğdirilmesi ve topraklarının çalınması üzerine kurulmuştur (ve ülkenin daha da geliştirilmesi, Meksika kökenli insanların ikinci sınıf insan muamesesi görmesi ve Meksika’nın geniş topraklarının fethini içermektedir). Böylesi bir durum, tüm korkunç baskıları “haklı çıkarmak” için ırkçılığın yayılmasını gerektirmiştir. Sonradan İç Savaş kölelik sorununu çözdüğünde ve bu iç savaşın sonucu olarak kölelik kaldırıldığında bile, beyaz üstünlüğünün ülkeyi tutan “tutkalın” çok önemli bir parçası olduğu ve bu şekilde kaldığı göz önüne alınırsa, kapitalist sistemin

temelinde “bir araya getirmenin” tek yolu bir kez daha zorla beyaz üstünlüğünü dayatmak şeklinde kendini göstermiştir. Bu yüzden, İç Savaş’ın bitiminden çok kısa bir süre sonra, Siyahi halka soykırım yapılırken ve Amerikan Yerlilerinin toprakları çalınırken, Jim Crow ayrımcılığı sistemine (sistemik terör tarafından desteklenmiş ve tekrarlanan linçlerle kendini göstermiştir) maruz kaldılar. Ayrıca Meksika’dan gelen göçmenler bu sistemin uygulayıcıları tarafından sürekli ayrımcılığa ve şiddete maruz kaldı.

Nesiller sonra, 2.Dünya Savaşı sırasında, bu ülkenin yöneticilerinin bu savaşı sürdürme ihtiyaçları nedeniyle, çok sayıda Siyahi kuzeye göç edebildi ve savaşa hizmet eden endüstrilerde iş bulabildi. Ve sonrasında, büyük ölçüde ABD’nin bu savaşın -savaşın kendi topraklarında yapılmadığı ve endüstriyel tesislerine ve altyapısına zarar gelmemesi gerçeğinin sonucunda- savaşın kazanan tarafında olması ile savaştan sonra bu ülkede ekonomik bir büyüme gerçekleştirmiştir. Bu durumda, önemli sayıda Siyahi, fabrikalarda (çelik, araba vb.) daha iyi ücretli işler de dahil olmak üzere çok sayıda istihdam elde etmeye devam edebildi.

Fakat aynı zamanda, yüzyıllar boyunca sisteme işlenmiş olan beyaz üstünlüğü nedeniyle -ve bunun üstesinden gelmek için gerçekten hareket etmenin, sistemin dokusunu parçalayacak olması ve temelini kıracağı gerçeği ile- Siyahiler istihdam da dahil olmak üzere sistemik ayrımcılığa maruz kalmaya devam etmişlerdir (“en son işe alınanlar ve ilk kovulanlar” Siyahilerin istihdama ilişkin durumunun doğru bir açıklamasıdır). Başka bir çirkin örneği, konut politikasına ilişkin hükümetin siyasetlerinde görürüz. Bunlar da bilinçli ve kasıtlı bir ayrımcılık içeriyordu: 2. Dünya Savaşı’ndan sonra, beyazlara kendi evlerini satın almalarını ve giderek banliyölere geçmelerini sağlamak için krediler verilmişti. Bu durum Siyahi savaş gazileri (ve diğerleri) için reddedildi ve bunun yerine Siyahiler banliyölerde ayrılmış çeşitli konut projelerine yığıldılar. Ve bu durum, Siyahi halkın maruz kaldığı sistemik ötekileştirme ve ayrımcılığın bir parçasıydı.

Sivil Haklar hareketi ve daha sonra 1960’larda daha radikal olan Siyahi Kurtuluş hareketi sonucunda bazı tavizler verildi ve “Üst mevkilerdeki siyah yüzlerin” sayısında belirli bir artış ve Siyahi orta sınıfın büyümesi gibi bir durum yaşandı. Durumları beyaz orta sınıftakilere nazaran çok daha güvencesiz olsa da belirli bir büyüme durumu vardı (2008 krizinde acımasızca ortaya

çıkan bir durumdur bu; bu süreç çok sayıda Siyahinin evini kaybetmesine ve sahip oldukları tasarrufların çoğunu yitirmelerine neden olmuştur). Ve daha yakın zamanlarda, şehirdeki insanlar için çok sayıda fabrika kapandı ve diğer iş kaynakları sona erdi. Bu işletmeler genellikle üretim süreçlerini başka yerlere taşıdılar - özellikle de Üçüncü Dünya'daki ülkelere (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya) taşadılar ve çocuklar da dahil olmak üzere halk kitlelerinin umutsuz durumundan faydalandılar. Onları açlık sınırının altı ücretlerle aşırı şekilde sömürdüler.

Tüm bunlar, artan otomasyon ve üretimin "siberleşmesi" ile birlikte, bu sistemde yerleşik olarak devam eden ötekileştirme ve ayrımcılıkla birleştiğinde, çok sayıda Siyahi ve özellikle de gençler, nesiller boyu sadece işsiz kalmadı ayrıca "normal" (yani ekonomide "kayıtlı") ve anlamlı bir istihdam beklentileri de yok edildi.

Kapitalizm ve Irkçılığın Zehirli Bileşimi

Burada kapitalist ekonominin temel işleyişi ve gereksinimleriyle birlikte, iktidarı elinde bulunduranların vahşi bir şiddetle uyguladıkları sistematik ve tarihsel olarak evrimleşmiş ötekileştirme ve ayrımcılığın "zehirli bir bileşimini" görüyoruz. Bunlar sadece zenginliğin değil, aynı zamanda büyük ölçekli kapitalist işletmelerin elinde ve kontrolündeki üretim araçlarının (teknoloji, fabrikalar ve diğer fiziki yapılar, hammadde kaynakları vb.) ve finans kurumlarının daha fazla ve çok daha fazla yoğunlaşmasını içerir. Ve bu durum, sadece belirli bir ülkede değil, giderek daha fazla bir şekilde küresel bir ölçekte birbirleriyle boğuşarak rekabete odaklanan ve bu nedenle insanları -çocuklar da dahil olmak üzere- dünya çapında bir ter atölyeleri ağında acımasızca sömürmeye ve sürekli olarak çok sayıda umutsuz insanı daha da sömürücü bir şekilde sömürmenin yollarını aramaya yönlendirmektedir. (Örneğin; cep telefonları ve bilgisayarlar Kongo'da -çok sayıda çocuk da dahil olmak üzere- ezilen insanlar tarafından korkunç koşullar altında çıkarılan koltan mineraline bağlıdır ve ABD'de satın alınan kıyafetlerin büyük bir kısmı Asya'nın Bangladeş ülkesinde korkunç koşullarda çalışan çok sayıda kadın tarafından üretilmektedir.)

Bu durumda ve özellikle uluslararası uyuşturucu ticaretinin büyümesi ve ABD'ye derinlemesine nüfuz etmesiyle, kendilerini "kayıt içi ekonominin" dışında bulan gençlerin çoğu diğer suç faaliyetlerinin yanı sıra uyuşturucu ticaretine yöneldiler. Yetkililer, her ne kadar hükümetin

politikaları tarafından teşvik edilen ve büyük miktarlarda uyuşturucunun şehir içine taşınmasını kolaylaştıran bir süreç olsa da, bu durumu özellikle de gençlere karşı sistematik baskı uygulamak “durdurup üst aramak” için kullandılar. Bütün bunların sonucunda, kitlesel tutuklamalarda ve çok sayıda gencin polis tarafından sürekli olarak katledilmesinde büyük bir artış yaşandı.

Aynı zamanda, ABD’nin Meksika’ya ve Latin Amerika’nın diğer bölgelerine egemen olmaya ve buralardaki ekonomileri bozmaya, hükümetleri yozlaştırmaya ve bu ülkelerdeki insanlar arasındaki toplumsal ilişkilere çeşitli biçimlerde zarar vermeyi sürdürmesi gündeme geldi. Tüm bunlar, çok sayıda insanın bu ülkelerden kaçmasına ve fabrikalara, tarım alanlarına ve bu ülke ekonomisinin diğer kısımlarına, şiddet yoluyla istismar edildikleri ABD’ye göç etmek zorunda kalmaları ile sonuçlandı. Ve bu göçmenlerden çok sayıda genç kuşak çeteler oluşturdu (veya mevcut çeşitli çetelere katıldılar), böylece uyuşturucu ticaretine ve çeşitli suçlara da karışmış oldular.

Ancak son zamanlarda, şehirlerdeki kenar mahallelerin en azından birçoğunda, birkaç nedenden dolayı -pandeminin de insanlara korkunç zarar verdiği gerçeği de dahil olmak üzere- kokain ticaretinde bir azalma ve uyuşturucu ticareti hiyerarşisinde nispeten bir azalmaya neden oldu. Bir süre için, özellikle 1980’ler ve 1990’lar boyunca terk edilmişlik ve çaresizliklerinden dolayı, uyuşturucu ticareti, kenar mahallelerdeki genç erkek ve kadınlar açısından “büyük bir işveren” konumundaydı ve bunların pek çoğu zengin olma illüzyonu içindeydi. Şimdilerde bu -çarpık ve zararlı- istihdam ve gelir kaynağı dahi pek çokları açısından için artık tükenmiş bulunuyor veya büyük ölçüde azalmış durumda. Bu durum, özellikle bu sistem altında geleceği olmayan ve banliyölerden ve gettolardan gelen, sevdikleri için bir şekilde hayatta kalmaya çalışan muazzam sayıdaki gencin sefaletinin derinleşmesine, hapsedilmesine, erken yaşta ölmesine veya umutsuz koşullarına olumsuz bir etkiye bulunmuştur.

Bütün bunlar bu sistemin sınırları dahilinde değiştirilemez, dönüştürülemez ve bu sistemin sınırları dahilinde bütün bunların üstesinden gelinemez. Herhangi bir politikacının (“liberal” ya da Trump gibi açık faşist) söyleyebilmesine rağmen, bu sistemin “kendini tersine çevirmesinin”, sanayinin büyük bir bölümünü içerdeki şehirlere geri getirmesinin ve zor durumdaki insanlar

için “asgari bir ücretle” anlamlı bir istihdam sağlamanın bir yolu bulunmamaktadır. Hükümetin bunu yapmaya çalışmak için “siyasi iradesi” olsa bile, bunu yapmak (yani milyonlarca eski işsizsin veya “tam olarak çalışamayan” insanın “asgari bir ücretle” istihdam edilmesi durumu) Amerikan kapitalistlerinin küresel ekonomideki rekabetçi konumlarını ciddi şekilde baltalayacaktır. Ve eğer aynı zamanda, tarihsel olarak evrimleşmiş beyazların üstünlüğünü savunan tüm ilişkileri ciddi bir şekilde aşmaya çalışırlarsa, bu durum “ülkeyi bir arada tutan” bütün toplumsal “bağlar” bozulabilir.

“İyi kalpli insanlar” -ve özellikle de birçok beyaz için- polisin zalimce ve acımasızca cinayetlerinin yanlış olduğunu ve buna karşı protesto etmek için harekete geçilmesi gerektiğini söylemek (ve bunu içtenlikle söylemek) önemlidir. Ancak, bu sistem altında ve bu sistemin ekonomisinin işleyiş şekli ile, hükümetin sadece iş meselesinde değil, aynı zamanda işten mahrum bırakılan, şehirlerde yaşayan siyahilerin uzun vadeli işsizliğiyle de başa çıkacak politikalar benimsemeye çalıştığında neler olacağını bir hayal edin; bu politikaların (var olan işler için ve eğitim için) bu değişikliklerin yapılması sonucunda, iyi olan konumlarını yitirecek pek çok beyazın tepkisinin ne olacağını bir hayal edin. Bu tür politikalar, sadece istihdama değil, eğitime ve hatta daha da temellere uygulandığında neler olup biteceğini bir hayal edin. (İstihdam ve eğitimde “olumlu eylem” programlarını uygulamak için asgari çabalara yanıt olarak teşvik edilen “geri tepmeyi” zaten gördük)

Bir kez daha belirtmek gerekiyor, bu durum sadece “beyaz insanların ırkçı olması” meselesi değildir. Birçoğu ırkçıdır, ancak birçoğu ırkçı olmak istemez. Ancak daha derin mesele, kapitalist ekonominin temel işleyiş biçimi ve herkesin “kendini düşünmeye” nasıl teşvik edildiği ve daha da temel olarak, insanların her önemli alanda birbirleriyle rekabet etmeye zorlanmasıdır. Bu sistem altında, gerçekte istihdam ve eğitim de dahil olmak üzere aslında insanlar arasında yıkıcı bir kaos ve çatışma yaratılmaktadır ve yüzyıllar süren ırkçı baskının gerçekliğini ve etkilerini gerçekten ve tamamen üstesinden gelmeye çalışmak toplumun **bu sistem altındaki** “bağlarını” parçalayacaktır.

Bu kesinlikle ve kesinlikle, toplumun her kesiminde her türlü ayrımcılık, eşitsizlik ve baskıya karşı mücadele etmekten kaçınmak için bir argüman DEĞİLDİR. Yalıtılmış, bastırılmış ve

umutsuz hissetmek yerine, baskıya karşı mücadele etmek ve iktidara taviz vermemek çok önemlidir. Kitlelerin baskıya karşı durmak ve ayağa kalkmak için kendi güçlerini hissetmelerini sağlamak ve toplumun her kesiminden insanları bu mücadeleye katılmaya yönlendirmek gerekir. Ve kitlelerin, tüm baskıcı sistemi çökertmek için her şeyden önce gerekli olan mücadele için, gerekli olan örgütlenmeyi anlamaları ve bunu kurma becerisine katkıda bulunmak önemlidir. Ama işte bu nokta -bu kitlesel mücadeleler, eğer doğru inşa edilmezlerse ve nihayetinde, tüm sistemi ele geçirerek, onu devirmek ve çok daha iyi bir şeyi yaşama geçirmek amacıyla hareket edilmezse, daha önce de vurguladığım gibi, imtiyazların kazanıldığı yerlerde bile **“bu sistem iktidarda kaldığı sürece, saldırıya ve zayıflatmaya devam edecektir ve bu kısmi kazançları bile tersine çevirmeye çalışan güçler olacaktır”**. İnsanlar ezilmeye devam edecek ve bir kez daha moral bozukluğu hissi ile kalacaklar ve bir kez daha bölünerek birbirlerine düşmeleri sağlanacaktır. [2]

Temel ve önemli nokta, ırkçı baskıya (ve tüm baskılara) karşı mücadelenin bu sistemin sınırları içinde kalmaması ve bunun yerine, bu sistemi ortadan kaldırma hedefine yönelik genel mücadelenin bir parçası olarak yürütülmesi ve sürdürülmesi gerektiğidir. Bu baskının bu sistem altında ortadan kaldırılamaması durumu sadece umutsuzluktan vazgeçmek için bir neden değildir, **bu durum insanların nihayetinde onu devirmek için devrimci bir mücadeleyi yürütmek doğrultusunda kazanılmasının temel dayanağıdır!** Ve bu sistemin neden ortadan kaldırılması gerektiğinin ve gerçekten kaldırılabilceğinin de bir nedenidir.

Bütün bunlardan dolayı, yüzyıllar süren acımasız ırkçı baskı ve mirasın üstesinden gelmek için, iktidarı elinde bulunduranlar tarafından (onların politikacılarının ve siyasi partilerinin hiçbirinin) gerçek ve anlamlı bir eylemi olmayacaktır. Bugün bu sistem altında, milyonlarca ve milyonlarca Siyahi gencin ve diğer etnisitelerden gençlerin daha iyi bir gelecek beklentisi olamayacaktır.

Daha önce de belirttiğim gibi: “Peki bu sistem hiçbir geleceği ve umudu olmayan bu gençlerle ne yapıyor? Onları bastırıyor.... onları şiddetle bastırıyor.” [3]

Ve tüm bunlardan dolayı Siyahilere ve diğer farklı etnisitelerden halklara yönelik sistemik ve sistematik bir polis terörü var. Bu yüzden sadece banliyölerdeki gençlere (ve diğerlerine) değil, herhangi bir yerde, hatta toplumda daha fazla eğitim ve statüye sahip olan Siyahilere dahi

taciz, vahşet ve cinayetler gündeme gelebiliyor. Eğer sistem kenar mahallelerdeki halk kitlelerini “şiddetle bastırmada” polise ihtiyaç duyuyorsa -ki duyuyor- bu durum Siyahi halka ve genel olarak diğer etnisitelerden halkları da kapsıyor ve onlara karşı da uygulanıyor. Polisin “iyi”.... (bu boşlukları kullandıkları ırkçı terimleri göz önünde bulundurarak doldurun) ve “kötüler” arasında ayırım yapmada ne çıkarı, ne yeteneği ne de gönlü vardır. Ve bunun da ötesinde, vahşetin ve cinayetin “rastgele” doğası, bunu insanları terörize etmede daha etkili kılıyor – herkesi, hatta “daha iyi” olanları da, doğru bir şekilde, bunun bir hedefi olabileceğini hissettiriyor.

*Bir ÇÖZÜM var: **Devrim ve Kökten Yeni ve Farklı Bir Dünya***

Tüm bu nedenlerden dolayı, insanlar bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında yaşadıkları sürece ırkçı baskılar devam edecektir. Buna karşı kararlı bir mücadele yürütmek sadece doğru değil, aynı zamanda çok önemlidir. Fakat aynı zamanda bu ırkçı baskının bu sistem altında asla ortadan **kaldırılmayacağını** ve asla ortadan **kaldırılmayacağını**, ve nihayetinde bütün bunlara son vermek için, **radikal olarak farklı bir sisteme** ihtiyacımızın olduğunu bilmek de çok önemlidir.

Kökten farklı bir ekonomik sisteme ihtiyacımız var – Üretim araçlarını kolektif olarak geliştirerek ve kullanarak, kitlelerin gerek zihinsel gerekse kültürel olarak ihtiyaçları ayrıca (istihdam, gıda, barınma, sağlık hizmetleri vb. için) gibi ihtiyaçlarını karşılamak için geliştirilen ve ilerleyen bir sosyalist ekonomik sistem (üretim tarzı) gerekiyor. Aynı zamanda onlara sadece insanca bir hayat yaşamak için değil, aynı zamanda baskı ve sömürü ilişkilerinin temellerini ve ihtiyaçları bilimsel olarak anlayabilecekleri ve toplumun dönüşümünü ileriye götürebilecekleri, nihayetinde ve tamamen bütün sömürücü ilişkileri ortadan kaldırma sürecinde daha bilinçli olarak yer alarak, bu mücadeleyi dünya çapında desteklemek için gerekli araçlar sağlamak için bu gereklidir. Bu mücadelenin en yüksek önceliklerinden ve hedeflerinden biri, toplumun her alanında ırkçı baskıyı aşmak ve nihayetinde ortadan kaldırmak için kararlı bir mücadeleyi içermesidir.

Kökten farklı bir sosyalist ekonomi (üretim tarzı), ırkçı baskıyı ve tüm baskıyı ortadan kaldırma sürecinin elverişli bir zeminde yürütülebileceği ve nihayetinde tüm bunların üstesinden gelmeyi

başarabileceği temeli sağlayacaktır. *Breakthroughs [Atılımlar]* çalışmam içinde bu kritik önemdeki ilişki ve süreçten bahsedilmektedir:

“Nihayetinde üretim biçimi; kadınların, Siyahilerin veya Latinoların ezilmesi, kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişki gibi, veya çevreyle ilgili durum, göçmenlerin durumu vb. gibi herhangi bir toplumsal sorunun temelini ve değişiminin sınırlarını belirler. Bütün bunların kendi başlarına gerçekliği ve dinamikleri bulunsa da ve bunlar ekonomik sisteme indirgenemez durumda olsalar da, hepsi belirli bir çerçeve ve belirli bir ekonomik sistemin temel dinamikleri içinde gerçekleşir; ve bu ekonomik sistem, bu üretim tarzı, tüm bu toplumsal meselelere yönelik değişimin temelini ve nihai sınırlarını belirler. Dolayısıyla, tüm bu farklı baskı biçimlerinden kurtulmak istiyorsanız, bunları kendi gündemlerine göre ele almanız gerekir, fakat aynı zamanda bu değişiklikleri gerçekleştirebilmenizi sağlayacak ekonomik sistemi de temelden değiştirmeniz gerekir. Başka bir deyişle: “Bu değişiklikleri yapmanıza yalnızca engel olmayacak aynı zamanda bu değişiklikler için elverişli bir temel de sağlayacak belirli bir ekonomik sisteme sahip olmalısınız.” [4]

Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa, böylesine kökten farklı bir ekonomik sistem ve hükümet kurumları, yasaları ve yasal bir sistem için kapsamlı bir vizyon ve somut bir planın yanı sıra bu üretim tarzıyla birlikte ilerleyip sürekli gelişimine katkıda bulunacak bir eğitim, bilim, sanat ve kültüre, tüm baskı ve sömürünün ortadan kaldırılmasına bir yaklaşım sunmaktadır. [5] *Ve Neden Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz* (ve diğer çalışmalarım içinde), bu Anayasayı ve halk kitlelerinin bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında maruz kaldığı gereksiz acı ve delilikten arınmış bir dünyayı hayata geçirmek için **gerekli olan devrimin nasıl olacağı** açıklanır.

İrkçi baskılar ve bu kapitalizm-emperyalizm sistemine dahil olan tüm baskılar ancak bu şekilde sona erdirilebilir – **Yani ancak bu sistemi ortadan kaldırmak için bir devrim yoluyla!**

Bu yüzden temel bir hakikati vurgulamaya devam ediyoruz: İki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek – veya **devrim yapacağız!**

Bu yüzden cesur bir şekilde **DEVİRİM - DAHA AZI DEĞİL!** sloganımızı yükseltmeye devam ediyoruz.

Referanslar:

[1] “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz” videosu ve metinleri revcom.us web sitesinde mevcuttur.

[2] Bob Avakian’ın “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz” konuşmasından alınmıştır.

[3] Bob Avakian “Polis Vahşeti ve Cinayetleri Üzerine: Onay Kararları Bunu Durdurmayacak – Bir Devrime İhtiyacımız Var!” Bob Avakian ile gerçekleştirilen bir soru-cevap oturumundan bu alıntı, 2018’de Chicago’da “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz” konuşması sonrasında yayınlanmıştır ve revcom.us adresinde mevcuttur.

[4] Bob Avakian, *Breakthroughs [Atılımlar] – Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım*, Kaynak için bkz: https://revcom.us/avakian/bob_avakian-breakthroughs/Bob_Avakian-BREAKTHROUGHS.pdf

[5] Bob Avakian tarafından yazılan *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa* çalışması revcom.us web sitesinde mevcuttur.